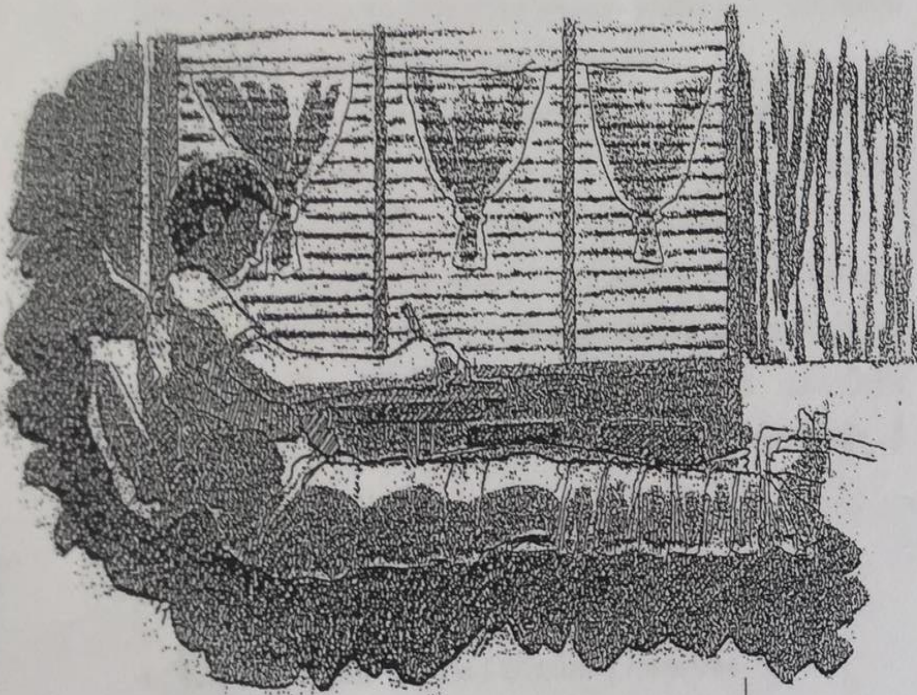

ตัวอย่างบทภาพยนตร์ SCREENPLAY DEAR DAKANDA

dear Dakanda

บทภาพยนตร์ 'เพื่อนสนิท'

เขียนโดย นิธิศ ณพิชญสุทิน

1 : INT. ร้านสมัยบาร์เบอร์ กรุงเทพฯ / เช้า / ปัจจุบัน

7 โมงเช้า ไช้ย้อยในมาดไอ้หนุ่มผอมยาวตัวผอมเดินขึ้นไปนั่งบนเก้าอี้ลูสมัย (ช่างตัดผมที่เขาใช้บริการมาตั้งแต่เด็ก) ลูสมัยยืนนิ่งสร้างอารมณ์อยู่พักหนึ่ง ก่อนสบตากับไช้ย้อยเป็นเชิงถามย้ำความมั่นใจ เขาพยักหน้ารับ ผอมยาวแบบติสต์ ๆ ถูกรวบขึ้นมาและตัดทิ้งครั้งแล้วครั้งเล่า ไม่นาน ไช้ย้อยก็ไม่เหลือสภาพของศิลปินอีก ผมของเขากลายเป็นทรงสกินเฮด ดูเผิน ๆ ไม่ต่างจากทิดสีกใหม่เท่าไรนัก

ไช้ย้อยยิ้มให้ตัวเองในกระจก ลูสมัยยิ้มตอบพึงพอใจกับผลงาน แต่ทันทีที่เขาทำท่าจะลุกขึ้น ลูสมัยรีบจับตัวไช้ย้อยให้นั่งนิ่ง ๆ พร้อมกับใช้กรรไกรคู่ชีพตัดผมหนึ่งเส้นที่ยาวได้เด่ ดังจับ

— ตัดเร็ว เครียดิเริ่มทยอยขึ้น —

2 : EXT. บ้านไช้ย้อย กรุงเทพฯ / สาย / ต่อเนื่อง

ไช้ย้อยเดินเข้ามา หมาแก่ที่เลี้ยงไว้ลุกขึ้น ทำท่าดีใจน้ำลายไหลเอิ้ม ชายหนุ่มได้แต่เอามือลูบหัว

ไช้ย้อย แม่... หวัดดี

แม่ก็อชามโอโผล่ออกมาจากครัว (ปากมันวับ)

แม่ อ้าว... มาไง กินข้าวรึยัง

ไช้ย้อยเดินเห็นหลังไว ๆ ขึ้นไปชั้นบนแล้ว

— ตัดไป —

3 : INT. ห้องนอนไข้อย / บ่าย / ต่อเนื่อง

นาฬิกาปลุกส่งเสียงดังตอนบ่าย 3 ไข้อยลืมตาตื่น เขาลุก
เดินโงะโงะไปหน้ากระจก ยกสองมือขึ้นลูบหัว ผมทรงใหม่ทำให้ชายหนุ่ม
รู้สึกปลอดภัยโปร่งโล่งสบายแบบที่ไม่เคยรู้สึกมาก่อน

ไข้อยสุดลมหายใจเข้าเต็มปอดให้กับความคิดที่ว่า . บางที
ความสุขก็เกิดขึ้นง่าย ๆ จากการตัดอะไรทิ้งไปบ้าง และถ้าจะมีอะไรให้
ต้องหยิบเก็บขึ้นมาตอนนี้ มันก็ควรจะเป็นเสื้อผ้าเท่านั้น

ชายหนุ่มเปิดตู้เสื้อผ้ากวาดชุดที่พอจะสวมใส่ได้ลงกระเป๋
อย่างลวก ๆ จัดสัมภาระเท่าที่จำเป็นเหมือนเตรียมจะเดินทางไปไหน
สักแห่ง ขณะที่แวตาศร่าลึกลับเหมือนจะบอกกับตัวเองว่า 'แต่ถ้ามีบาง
อย่างที่เรไม่สามารถตัดใจทิ้งได้ลง ดีที่สุดที่พอจะทำได้เฉพาะหน้า ก็
คือหนีมันไปให้ไกล ๆ'

— ตัดเร็ว เครดิทเริ่มทยอยขึ้น —

4 : INT. บ้านไข้อย ชั้นล่าง / บ่ายแก่ ๆ / ต่อเนื่อง

ไข้อยลงบันไดมาพร้อมกับเป้สะพายป่า

ไข้อย แม่... ไปต่างจังหวัดนะ

แม่ถือขามโอ (คราวนี้มีมือเย็น) โผล่ออกมาจากครัว ปากมันรับ

แม่ เพิ่งจะมา ไปอีกแล้วอะ ลูกคนนี่

ไข้อยเดินตัวปลิวออกจากประตูบ้านไปแล้ว (หมาแก่เห่าตาม
ด้วยความอารมณ์)

— ตัดไป —

5 : INT. สถานีรถไฟหัวลำโพง กรุงเทพฯ / หัวค่ำ / ต่อเนื่อง

เบื้องหน้าไปจากตารางเส้นทางรถไฟสายเชียงใหม่ ไข้อยเดิน
ตรงไปที่ช่องจำหน่ายตั๋วสายสุราษฎร์ธานี

— ตัดเร็ว เครดิทเริ่มทยอยขึ้น —

6 : INT. ขบวนรถไฟสายใต้ ชั้น 3 / กลางคืน / ต่อเนื่อง

ไข้อยนั่งคุดคู้อยู่ข้าง ๆ ประตูรถไฟ พยายามจะเขียนอะไรลง
บนกระดาษอย่างตุลิกทุเล อีกฝั่งของประตู หนุ่มสาวคู่หนึ่งกำลังหยอก
ล้อกันอย่างสนุกสนาน ทั้งสองแบ่งฟังขำขันดะเบาท์กันคนละหู ไข้อย
เหลือบมองก่อนจะก้มลงเขียนต่อ

— ชื่อเรื่อง 'เพื่อนสนิท' ค่อย ๆ ปรากฏ — ตัดไป —

7 : EXT. ท่าเรืออ่าวบ้านดอน สุราษฎร์ธานี / เช้าตรู่ / ต่อเนื่อง

ไข้อยเดินย่ำ ๆ เข้ามา เขาชะลอฝีเท้าเล็กน้อย เหลือบไป
มองตู้ไปรษณีย์ที่ตั้งอยู่หน้าท่าเทียบเรือ

— ตัดไป —

8 : EXT. กลางทะเล อ่าวไทย / เช้า / ต่อเนื่อง

เรือโดยสารไปเกาะพะงันแล่นเอื่อยเอื่อยอยู่บนทะเลเรียบ มี
คลื่นเล็กน้อยถึงปานกลาง

— ตัดไป —

9 : INT. เรือโดยสารไปเกาะพะงัน ห้องเครื่อง / เข้า / ต่อเนื่อง
เพลงสาวเทคนิคดังจากห้องเครื่อง กัปตันกำลังใช้มือข้างหนึ่ง
บังคับหางเสือ อีกมือถือวิทยุสื่อสาร
กัปตัน เด็กบ้านดอนเรียกสาวเทคนิค... เด็กบ้านดอนเรียก
สาวเทคนิค...

— ตัดไป —

10 : EXT. เรือโดยสารไปเกาะพะงัน ดาดฟ้า / เข้า / ต่อเนื่อง
ไช้อยยืนเหม่อมองทิวทัศน์อย่างไร้จุดหมาย ลมทะเลคงจะพัด
ผมของเขาปลิวเบา ๆ ถ้ามันยาวสยายเหมือนก่อน แต่ถึงอย่างนั้น มาด
ไช้อยตอนนี้ ก็พระเอกมิวสิควิดีโอดี ๆ นี่เอง
เขาจะจะสุดลมหายใจเข้าเต็มปอดอีกครั้ง (ให้กับความคิดที่ว่า
บางสิ่งที่เราตั้งใจทิ้งไม่ลง ดีที่สุดที่พอจะทำได้ก็คือ หนีมันไปให้ไกล ๆ)
แต่สุดลมหายใจไปได้เพียงครึ่งปอด...

— ตัดไป —

11 : INT. เรือโดยสารไปเกาะพะงัน ห้องเครื่อง / เข้า / ต่อเนื่อง
กัปตัน คิดถึงอย่างแรง ย้ำ คิดถึงอย่างแรง เปลี่ยน เฮ้ย !!
มัวแต่วิทยุจับสาว เรือได้คลื่นใหญ่ กัปตันต้องหักพวงมาลัย
บังคับสุดแรง

— ตัดไป —

12 : EXT. เรือโดยสารไปเกาะพะงัน ดาดฟ้า / เข้า / ต่อเนื่อง
ไช้อยรู้สึกเหมือนโลกทั้งโลกเอียงวูบ ทิวทัศน์ที่เห็นแปรเปลี่ยน
ไปเร็วจนบอกไม่ถูกว่าเป็นภาพอะไร เสียงโครมครามได้ยินชัดเจนก่อนที่
ทุกอย่างจะกลับคืนสู่ปกติ เขาปวดแปล็บขึ้นมาที่หน้าแข้ง พบตัวเอง
นอนแผ่หลบบนพื้นเรือ หลังปฏิเสธการใช้บันไดมาสด ๆ ร้อน ๆ
— เครดิต 'กำกับภาพยนตร์โดย คมกฤษ ตรีวิมล' ขึ้น —

13 : INT. เรือโดยสารไปเกาะพะงัน ชั้นล่าง / เข้า / ต่อเนื่อง
ใครหลายคนทยอยกันเข้ามาให้ความช่วยเหลือ เมื่อแน่ใจว่า
ไช้อยไม่ได้เจตนาสร้างสถิติใหม่ในการลงสู่พื้น และเห็นเขาพยายามลุก
ขึ้นเอง แต่ไม่สำเร็จ
ยามนี้ ชายหนุ่มทำอะไรไม่ได้มาก นอกจากมองลอดช่องบันได
ขึ้นไปบนฟ้า เดิมลมหายใจให้อีกครึ่งหนึ่งของปอด ครุ่นคิดไปพลาง ๆ
ว่าสภาพแบบนี้ เขาจะหนีไปได้ไกลแค่ไหนกัน

— ตัดไป —

14 : INT. ห้องฉุกเฉิน รพ.เกาะพะงัน / กลางวัน / ต่อเนื่อง
หน้าแข้งข้างขวาของไช้อยอยู่ในสภาพเขียวคล้ำ รอบ ๆ มี
ชาวบ้านหน้าตาเป็นคนท้องถิ่นขนานแท้ยืนมุงอยู่เต็มไปหมด สองคนใน
หมู่ไทยมุงเป็นพยาบาลสาว หนึ่งในสองพยาบาลสาวหน้าตาน่ารักมาก
ไช้อยรู้สึกหายใจไปชั่วขณะ เมื่อสบสายตากับเธอแวบแรก พยาบาล
คนสวยกวาดสายตาสำรวจรอยเขียวคล้ำตรงหน้าแข้ง

พยาบาลคนสวย (พูดภาษาใต้กับคนที่พาไข้อย่างมา) แหม...
เดี๋ยวนี้ส่งคนด้วยเหอรอลุง

ไข้อยอยหน้าตาเลอลอลา ฟังไม่ค่อยรู้เรื่อง
ลุงที่พาไข้อย่างมา (ภาษาใต้) โชคดีนะเนี่ย ผมอยู่บนเรือด้วย
เอารถที่ตลาดแล้วก็หามกันมานี่เลย

พยาบาลคนไม่สวยเข้าไปเช็ดรอยถลอกตามตัว
พยาบาลคนไม่สวย (ภาษาใต้) อืม... ถลอกนิดหน่อย แต่
ขานันท่าจะเจ็บอย่างแรงนี่

ไข้อยอยหน้าตาเลอลอลาอยู่ ฟังไม่ค่อยรู้เรื่อง พยาบาลคนไม่
สวยเลยมองชายหนุ่มด้วยความสงสัย

พยาบาลคนไม่สวย (ภาษาใต้) มึนเหออ หัวกระแทกด้วยเปล้า
ไข้อยอยยังหน้าตาเลอลอลา ฟังไม่ค่อยทัน

พยาบาลคนไม่สวย (หน้าตาดี ภาษาใต้) สมอุงกระทบ
กระเทือนแน่ ๆ สงสัยต้องผายปอดแล้วละ

ลุงที่พาไข้อย่างมา (ภาษาใต้) นักท่องเที่ยว ฟังไม่ถนัดหรือมัง
พยาบาลคนสวย (หันไปยิ้มกับไข้อยอย ภาษากลาง) แล้วก็ไม

บอก ไปทำอิท่าไหนล่ะถึงหล่นลงมาได้
ไข้อยอยเขิน แต่โล่งอกที่ฟังรู้เรื่องซะที

ไข้อยอย เอ่อ... ขึ้นไปดูวิวบนดาดฟ้าครับ
พยาบาลคนสวย (หัวเราะเบา ๆ) แล้วสวยมั้ยล่ะ

ไข้อยอย (เงินมาก) สวยครับ (หลบตาลงต่ำ)
— ตัดไป —

15 : INT. ห้องคนไข้รวม รพ.เกาะพะงัน / เย็น / ต่อเนื่อง

ไข้อยอยกำลังกินอาหารมือเย็นที่โรงพยาบาลจัดให้อยู่บนเตียง
คนไข้ หน้าข้างข้างขาของเขาตามไม้และพื้นผ้ากอซเอาไว้ ไข้อยอยมอง
ไปรอบห้อง มีเด็กชายอายุ 5 - 6 ขวบ (ที่เหมือนจะแฉะมานอนเล่น) กับ
ชายชราอีกคนหนึ่งซึ่งอยู่ในชุดคนไข้เหมือนเขา กำลังกินข้าวอยู่ที่เตียง
เหมือนกัน สักพัก พยาบาลคนสวยที่หน้าตาน่ารักมากก็เดินถือฟิล์ม
เอ็กซ์เรย์เข้ามาพร้อมถาดเข็มฉีดยา เธอวางถาดนั้นลง แล้วหันไปเก็บ
ถาดอาหารของชายชราที่ดูท่าว่าจะอิมแล้ว

พยาบาลคนสวย (ถามเด็กชาย ภาษาใต้) อิมยังจิว
หญิงสาวเดินมาที่เจ้าหนู จิวยิ้ม พยักหน้า ก่อนผลักถาด
อาหารให้

พยาบาลคนสวย (หันไปถามชายชรา ภาษาใต้) บูละ อิมมั้ย
ชายชรา (ภาษาใต้) อิมอาไร ตั้งแต่เช้ายังไม่ได้ล่ออะไรเลย
ที่แก้มปูดมีข้าวติดอยู่ 2 เม็ด ไข้อยอยง จิวหัวเราะซ้ำ พยาบาล
คนสวยหันมาทำหน้าทะเล้นกับไข้อยอย

พยาบาลคนสวย (ภาษากลาง) แกหลงนะ บอกยังไม่ได้กิน
ข้าวตั้งแต่เช้า

ไข้อยอยพยักหน้าเข้าใจ
พยาบาลคนสวย ส่วนคุณ อืม... (ส่งฟิล์มเอ็กซ์เรย์ให้) แยม

น้อยนะ ขานักจริง ๆ ด้วยละ โชคดีนิดนึงที่ดูเหมือนจะไม่หนักมาก
ไข้อยอยรับฟิล์มมาดูอย่างพิเนิจพิจารณา พยาบาลคนสวยหันไป

เตรียมอะไรบางอย่าง

พยาบาลคนสวย ดูรู้เรื่องเธอ
ไข้อย่อยยิ้มอาย ๆ แต่ยังไม่ทันได้ตอบอะไรก็ต้องสะดุ้ง เมื่อเห็น
หญิงสาวถือเข็มฉีดยาหันมา
พยาบาลคนสวย แก้อักเสบค่ะ
ไข้อย่อยค่อย ๆ หันสะโพกให้โดยดี
ไข้อย่อย เอ่อ... แล้วต้องเข้าเผือกกรีเปล้าครับ
พยาบาลคนสวย แน่แน่นอนค่ะ แต่ว่าคุณหมอเข้าสุราษฎร์ฯ คง
กลับมิด ๆ โน่นแหละ
ไข้อย่อย มีหมอมคนเดียวเธอ
พยาบาลคนสวย ค่ะ (ยิ้ม) คุณเลือกตกเรือวันอาทิตย์ทำไมล่ะ
ไข้อย่อย ยังงี้ ถ้าคนไข้อาการหนักมากก็แยสิ
พยาบาลคนสวย ไม่หรอก อาการหนักมาก ส่วนใหญ่เขาก็
ขึ้นเรือไปสมุย หรือไม่ก็ไปสุราษฎร์ฯเลย อย่างคุณนี่ขาหัก ...รอได้ (ยิ้ม)
ไข้อย่อย อ้อ (มีเสียงคุณปู่ความจำเสื่อมแอบหัวเราะแจ่มขึ้นมา
ด้วย) พยาบาลคนสวย เก็บถาดเครื่องมือ กำลังจะเดินออกจากห้อง
พยาบาลคนสวย มีอะไรก็เรียกนะ วันนี้ฉันอยู่เวร
ไข้อย่อย เอ่อ... เดี่ยวครับ ที่นี้มีไปสตร์การ์ดเปล้าครับ
พยาบาลคนสวย หา... ไปสตร์การ์ด!? ไม่มีหรอกค่ะ ต้องไป
แถวห้องศาลาโน่น จะบอกที่บ้านเธอ ใช้โทรศัพท์ก็ได้นี่ เอามั้ย (หยิบ
มือถือโน้กระเป๋าสื่อยื่นให้)
ไข้อย่อย ไม่เป็นไรครับ (ยิ้มแหย ๆ) พอดีอยากเขียนถึงเพื่อนนะ
พยาบาลคนสวย (ยิ้มล้อ ๆ) เพื่อนหรือแฟน ?

ไข้อย่อย (หลบตา) เพื่อนครับเพื่อน
พยาบาลคนสวย (เงิบสั๊กพักแล้วยิ้ม) เดี่ยวพรุ่งนี้จะหามาให้
ไข้อย่อย ขอบคุณครับ
พยาบาลคนสวย กำลังจะเดินออกจากห้อง แต่ก็หันกลับมาอีก
พยาบาลคนสวย เออ... เราชื่อ 'นุ้ย' นะ คงเจอกันอีกจน
เหมือนขึ้นน้ำลื้อล่ะ รู้จักกันไว้ก็ดี เป็นเพื่อน (ยิ้มหวานหยด)
ไข้อย่อย (ตะลึงนิดนึง) เอ่อ... ครับ... ผม เอ่อ... 'นุ้ย' นะ
ขอบคุณมากนุ้ย

นุ้ยเดินลับไปแล้ว ไข้อย่อยเหม่อมองไปนอกหน้าต่าง เห็นทิวเขา
เตี้ย ๆ กับดงมะพร้าว ท้องฟ้าเป็นสีส้ม พระอาทิตย์กำลังจะตก นาฬิกา
บนผนังบอกเวลา 6 โมงเย็น แต่ไข้อย่อยรู้สึกเหมือนเข็มของมันเป็นไม่ได้
กระดิกไปไหนเลย

ไข้อย่อย (O.S.)

| สวัสดิ์ ดากานดา... แกนี่ก็ไม่ถึงแน่ ๆ ว่าตอนนี้ฉันอยู่ที่ไหน
แต่ช่างมันเหอะ แกคงไม่อยากจะรู้ห่วงไหวหรอก ฉันแค่อยากจะบอกว่า ที่
ที่ฉันอยู่ตอนนี้ เวลาเหมือนจะหยุดนิ่งเลยล่ะแก บางทีมันอาจจะเดิน
ถอยหลังด้วย ฉันเลยนึกถึงแกขึ้นมาไงล่ะ

[ไกล้มากที่นาฬิกาบนฝาผนังในห้อง เข็มวินาทีที่กระดิกอยู่ที่เลข
12 ไม่ไปไหน แล้วเข็มวินาทีก็เดินย้อนกลับ]

— ตัดไป —